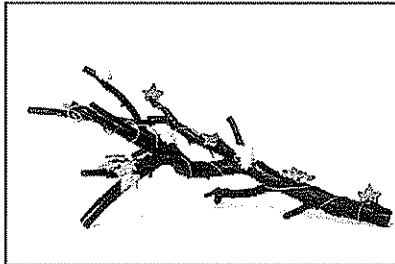

עֵנָף - עִידִית בֵּרֶק

כִּמוּ בְּכֹל מִשְׁבֵּר
יֵשׁ לְהֵאָחֵז בְּעֵנָף הַקְּרוֹב
לֹא לְהִסְחֹף בְּנֶהָר
לֹא לְטַבֹּעַ
צְרִיחַ לְבַחֹר הַיֵּטֵב
שִׁיהִיָּה בְּהֶשֶׁג יָד
שֶׁלֹּא יִהְיֶה דֶק מְדִי
שִׁחְזִיק אֶת מִשְׁקַל הַגּוֹף
וְהַנֶּפֶשׁ
לְאוֹרֵה זְמַן
כִּמוּ בְּכֹל מִשְׁבֵּר
לְגִלוֹת בְּסוֹפוֹ שֶׁאֵת גִּזְעוֹ.

עלון מס' 1482 – 22/7/16

פתיח

התדירות של שלושה שבועות מרווח בין העלונים לא מסתדרת לי טוב בראש. מחד גיסא זה נותן לי יתר מנוחה בין העלונים, מאידך גיסא, רצף הארועים משתבש, ומה שקרה לפני שלושה שבועות נראה כמו נצח. אבל זה מה יש, ואנחנו, כלומר אירית ואנוכי, עושים את הטוב ביותר בנסיבות המאולצות, כדי להביא לכם מוצר אמין ואקטואלי ככל שניתן.

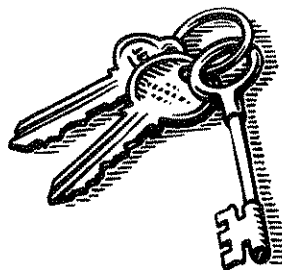
כמות הארועים, גם במקום פריפריאלי נידח ורדוף חוס, כמו אשדות איחוד, היא מדהימה, ועל פי הערכה סטטיסטית, לא שלי כמובן, בכל שלוש דקות ועשרים שניות מתרחש במקומותינו ארוע בעל חשיבות תקשורתית כלשהי. אני מניח שאילו היו מגיעים לשולחני המצולק, פרומיל בלבד מאותו רצף בלתי נדלה של ארועים, גם שוליים לכאורה (הבוקר בפתח ביתי ראיתי נחש...), הרי שמדור 'מי ומה באשדות' היה צומח לממדים מפלצתיים. אז זה כמובן לא יקרה...

אבל אם קרה לכם משהו שהפחיד/ הצחיק/ עיצבן אתכם עד קצות הקרסוליים, או סתם בא לכם לשתף מישהו בנעשה בדלת אמותיכם (מחקו את המיותר) - שלחו פתק, ווטסאפ או כל אמצעי אחר, כדי שהמקרה הפרטי שלכם יהפוך (אם תרצו כמובן) לנחלת הכלל, הפרט, או לא משנה מי.

אז קחו את הקיץ בקלות, גם אם הוא קשה, חברו לו את תכול מי הבריכה הצוננים את הגינה הקהילתית שהיא של כולנו, ותקבלו אשדות יפה וחייכנית יותר.

שבת שלום חברים!

אבנרון

ממנהל הקהילה

אני רוצה להמשיך כאן ובהזדמנות זו להזכיר לכולנו - אנו בונים כאן יחד אשדות שלנו. אשדות - ישוב שצומח על בסיס הקיבוץ המתחדש ומתרחב, ישוב בו מתגוררים כ-900 אנשים, מהם 628 חברי האגודה וילדיהם והשאר תושבים וילדיהם מהם בני אשדות ששבו הביתה. יש פה קהילה גדולה - כולם בונים כאן את ביתם.

במסגרת יצירת קהילה גדולה זו אנו, יחד, חייבים לשאול את עצמנו, להשיב תשובות משותפות לגבי האחריות המשותפת שלנו על השירותים המשותפים לנו. אנו נמצאים בחברה טובה עם ישובים אחרים שבנו הרחבות ששואלת את השאלות הללו.

בואו ניתן יחד את התשובות הללו תוך הכרה והבנה של המציאות.

שבת שלום,

דורון

בליל שבת לפני שבועיים, לאחר ארוחת ערב בה קיבלו המשתתפים בהנחיית עידן דוד את שבת המלכה, התכנסו אל מול הבמה שחידשנו אשתקד עשרות אורחים שבאו לצפות בהצגת בר המצווה תשע"ז. היה משהו חגיגי, מחבר בחג הזה, שבא לידי ביטוי גם בהופעת הילדים על הבמה, בהשתתפות ההורים ובמסרים המילוליים שעברו בערב זה.

ברכתי:

מיכל פריזר המדריכה המסורה של ילדי כיתת בר המצווה, תלתה השבוע על דלת משרדי המזכירות את תמונת ילדי בר המצווה (תמונה שנשלחה גם בדואר כהזמנה לאירוע).

התבוננתי וראיתי בתיווכה של מיכל - 21 ילדים וילדות על סף נערוּתם מביטים איש אל זולתם ואל העתיד על רקע הירוק שלנו.

מה שהדהים אותי ומבטא את הסיפור שלנו באופן הטוב ביותר הינו המגוון האנושי שלהם - מעטים מהם בני קיבוץ וכל השאר מההרחבות שלנו.

ואני כה אחבתי את העובדה הזו של גם וגם,

של ההזדמנות האדירה הזו שניתנה לחבורה כזו להתחבר אל שרשים אשדותיים, ליצור כאן יחד חדש של "אשדותי אני".

שזה בעצם מה שאנחנו עושים כאן היום יחד - שתי קהילות אחיות החיות זו לצד זו וחיינו שזורים אלה באלה.

לכם הורים, אשריכם שאתם כאן, יוצרים יחד קהילה בה אתם זוכים לחבק ולהצמיח את ילדיכם אל הבגרות.

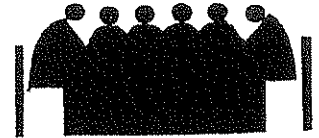
מאחל אני לכם, ילדים, שתצמיחו שרשים, גם כנפיים.

באהבה,

אשדותיים.

במועצת הקהילה

כדי לקדם את הרעיון הוחלט להקים צוות לנושא, לקדם יד ראשונים שתתוכנן בעדיפות ע"י מי מאמני אשדות, לגבש יד שתהא מקום ביקור ושהות של משפחות, לנסות לגייס כספים מאנשי אשדות לדורותיהם.

הוחלט- מאשרים קידום המהלך.

כתבה: אתי - ערך: דורון

לבני הדור הצעיר:

הקיץ בעיצומו.....
והנה מתחילה לה עוד שנה.....
ואיתה גם שנת לימודים חדשה.....

לימודי צעירים תשע"ז

על פי החלטת הקבוץ – כל בן שהוריו חברי קבוץ לפחות 20 שנה, מקבל בגין הוריו השתתפות בשכר הלימוד.

הכסף ניתן החל מהשנה בה נרשמים ללימודים, או בתום 5 שנים מהשחרור מהשירות הצבאי.

כל סטודנט מתחיל או ממשיך, מתבקש להיפגש לשיחה קצרה על לימודיו.

לשמוע ולהשמיע..... ניתן לתאם את המפגש עם אודי כהן רכות הדור הצעיר.

שיהיה קיץ נעים

אודי כהן 050-8652444

מפרוטוקול מועצת קהילה 17.16 מתאריך 7/7/16

ערעור על החלטת מועצת הקהילה בנוגע לשימוש בדירת חברים

בישיבה מתאריך 9/6/16 הוחלט לאשר לחברים המתגוררים בהרחבה לשכן בדירתם בקיבוץ משפחת תושבים.

הוחלט – לדבוק בהחלטת מועצת הקהילה הקודמת. הערעור לא התקבל.

העברת הארכיון למבנה הספרייה (בהשתתפות ברוריה ושאל ינאי)

מועצת הקהילה המליצה שלא להעביר את הארכיון למאוחד.

בהמשך נבדק מהלך של העברת הארכיון לחדר עיון וחלק מתדר המוזיקה.

ההצעה המובאת הנה: להעביר את הארכיון אל המבנה במקום חדר העיון ובחלק הצפוני (קומפקטוס) של חדר המוזיקה.

בשיחה נאמר כי יש לקבל ההחלטה על העברת הארכיון והספרייה יחד עם החלטה על עתיד בית-התרבות. יש לחשוב כיצד לשמר/לשפץ את המבנה הנמצא במרכז הקיבוץ משנת 1939.

הוחלט - ועדת תכנון תגיש תכנית הכוללת את העברת הארכיון למתחם הספרייה והתייחסות למבנה הארכיון.

יד לראשונים (בהשתתפות שאל ינאי).

בזמנו אושר בניית מונומנט לזכר המייסדים ביחד עם המאוחד. דובר אז על כך שהטקסט על המונומנט יהיה כללי ללא ציון שמות.

המאוחד בחרו לחדול מהמהלך מהעדר משאבים.

מזכירות פעילה החליטה, בהמשך לפניית שאל ועודד גפני, להמשיך את המהלך.

בעסקי קהילה

אגרת ביוב

הרבה נכתב על אגרת הביוב המשולמת למועצה האזורית עבור טיפול בביוב מעבר לגדר הישוב ועד למתקן הטיהור האזורי.

המחיר נקבע בחוק או בהוראת שעה על פי מחירים שקובע משרד הפנים. אני יכול לשלוח למי שמעוניין את כל החומר הרלוונטי בעניין, אולם בפשטות ההסבר הוא שבחודשי החורף (דצמבר, ינואר, פברואר ומרץ) לצורך חישוב המחיר הוא עבור 90 אחוז מהמים שאנו משתמשים, ובשאר חודשי השנה הנחשבים כחודשי קיץ, משלמים עבור 65 אחוזים מכמות המים הרשומה על שם הדירה. אין צורך להפריד בין המונים זו כנראה איזו שגיאה היסטורית.

עלויות בנזין

תחנת הדלק של סונול באשדות מאוחד נפתחה - הם מוכנים להציע לתושבי היישוב ואחרים הנחה של 35 אגורות לליטר דלק - ממחיר התחנה בשרות מלא - לגבי המחירון העכשווי זה אומר מכירת בנזין בעלות של 5.8 ₪ לליטר.

במידה ויש לתושבים עניין בנושא, מתבקשים לפנות אלי ואני אדאג למפגש עם אנשי חברת הדלק וביצוע הפעילות.

שבת שלום,

שאל

נושא בחדשות בריכת השחיה

רבות דנו בנושא בריכת השחיה בחודשים האחרונים, ההחלטה המרכזית שקיבלנו היא שהבריכה נשארת לתפעול הקיבוץ. העלינו בצורה דרמתית יחסית את העלות למנוי (החלק הארי של המנויים הם תושבי ההרחבה).

ההחלטה השניה שקיבלנו היא שיש בריכת שחיה באשדות יעקב אחוד.

הבריכה תהיה פתוחה השנה בעלות של יותר מ-200 אש"ח.

רכישת מנויים במחיר מלא כ-80 משפחות * 650 ₪ = 52,000 ₪

השתתפות הקיבוץ עבור חברים- גם כן 80 משפחות * 630 = 52,000 ₪

השתתפות עסקי הקיבוץ (לוג, נהרא וחינוך) - 30,000 ₪

כניסות שונות - 10,000 ₪

מחישוב זה מסתבר שחסרים כמה עשרות אלפי שקלים לסגור את העונה.

מאחר והבריכה בשימוש זעום בשעות הבוקר - אני מביא כל מיני קייטנות למילוי הבריכה בשעות הבוקר. החל מיום ראשון הקרוב לא יהיו יותר קבוצות בבוקר.

הבעיה המרכזית הינה בשבתות, שם אני עובד די קשה בשביל לקבל עוד כמה מאות שקלים. אנו נגביל את מספר הנכנסים בשבת.

הקיבוץ נלחם בכל כוחו על מנת להחזיק את הבריכה, וכנראה שלא יהיה מוכן לעשות זאת על חשבוננו עוד שנים, מה גם שבריכה זקוקה לשיפוץ של כמה מאות אלפי שקלים - שיפוץ שנדחה כל שנה מחוסר גורם מממן.

בנושא הנקיון והגבהת המים מעל תעלת הגלישה - ניתן לעשות יותר ונעשה יותר.

סיכת ביטחון

מומלץ להקפיד יתרה על נעילת דלתות וחלונות הבית. הרגל שקשה לאחדים מאתנו אך נדרש בתקופה זו וככל הנראה גם בעתיד הנראה לעין.

שבת שקטה.

יונתן ש.
רכז בטחון
052-3546770

האירוע הביטחוני שהתרגש עלינו ביום שישי השמיני ביולי לא היה כבר שנים רבות במחוזותינו. אירוע חדירה הינו האיום המרכזי שלנו עקב הסמיכות שלנו לגדר הגבול. נוריות אזהרה רבות נדלקו בעקבות החדירה של המפגע הבודד והצבא נערך להפקת לקחים עוד טרם הושלם תחקיר האירוע. המקרה נותן משנה תוקף לכיתת הכוננות היישובית ואנו מקפידים לשמור על כשירות גבוהה ככל הניתן של כיתת הכוננות שלנו, הן מקצועית והן בהבנת המשימה והאיום. נקווה שלא נזדקק.

כפי שפורסם ב'קהילנטי' הצבא מקים יחידת מילואים בעמקים (ירדן, מעיינות) שתפקידה יהיה לתת מענה מהיר יותר ואיכותי יותר ליושבים בעת אירוע חרום בישוב. היחידה מתפשת משרתי מילואים קרבים, תושבי קבע מהעמקים המעוניינים להצטרף. המילואים ביחידה זו מאפשרים גם המשך שירות ביחידת האם של כל מילואימניק אם יחפוץ בכך.

אירועים אחרונים ביולי:

- פריצה לבית אצלנו. גניבת רכוש.
- פריצה לבית במאוחד. גניבת מפתחות רכב וניסיון לגניבת הרכב. בעל הבית התעורר והבריח את הגנבים.
- פריצה לבית במנחמיה, גניבת מפתחות רכב וגניבת טנדר איסוזו מהחנייה.
- בחודש יוני בוצע גניבת רכב ופריצה להנה"ח בהאון ובהמשך פריצה למרכול בעין גב עם אותו הרכב.

● תזכורת שכדאי לשמור - טלפון שומר לילה: 053-7691639.

תודה לקיבוץ על האירוח של סיוט
מסוף צנחנים של בנו יואל.

תודה אישית לאלוף וישו על הנתינה
מכל הלב להצלחת האירוע בחדר-
האוכל.

משפחת פרידל

קיץ בחינוך חברתי

**"... הכל אני יכול בחופש הגדול
לצמוח ולגדול בחופש הגדול..." (ג.ש.מר)**

שלושת השבועות הראשונים של החופש אוטוטו מאחורינו, ונדמה כאילו הזמן רץ. יום רודף יום. פעילות יצירה ובריכה, סדנת תיפוף ונסיעה לים, ביקור בלונה גל ושבוע ארצות, המירוץ למליון ושבוע חושים – אין רגע דל בחינוך החברתי וכולם כולם בתוזה מתמדת.

החופש הוא ההזדמנות הגדולה של הצוותים בבתים השונים להגיע אל הילדים ולגעת בהם, לא בצורה קצרה וחטופה כמו במהלך השנה. החופש פותח שלל אפשרויות מגוונות, אשר נותנות דרור ליצירתיות של הילדים והצוותים כאחד ומי שיגיע לבקר בבתים הכללים יוכל להתרשם ולהתפעל מן העשייה המרובה.

בחינוך החברתי באשדות החופש מאורגן בארבעה מרחבי פעילות שונים, בהתאם לחתך הגילאים והמאפיינים השונים.

גילאי א' עד ג' מאוגדים פורמלית תחת 'קייטנה' אחת, גם אם רוב הפעילויות מבוצעות בנפרד (א', ב'-ג'). הילדים מרבים לעסוק ביצירה, בלימוד חוויתי, כאשר לכל שבוע יש נושא מרכזי אשר בא לידי ביטוי בעשייה ובפעילויות שהילדים עוברים. הילדים משתתפים גם בפעילות אזורית המאורגנת על ידי המועצה, אשר מותאמת לגילם. פעילויות השיא עד כה היו נסיעה לגני חוגה, טיול לעין תינה, ביקור במחלבה של תנובה בא.ת. אלון תבור, נסיעה לחוף גיא – ועוד היד נטויה.

כיתות ד' עד ו' פועלות בשיתוף כבשאר ימות השנה, תוך התאמה של שעות הפעילות לגילאים השונים בקבוצה. הבית הכולל נפתח משעה 8:00 בבוקר והפעילות מתחילה בדרך כלל בשעה 10:00, כאשר הילדים הבוגרים מצטרפים. גם כאן לכל שבוע נושא מרכזי והפעילויות השונות סובבות אותו. פעילויות השיא שעברו הילדים היו נסיעה

ללונה-גל, נסיעה לחוף דור, ביקור בלונה-פארק בת"א ומסיבת ריקודים בקבוצת כנרת בשיתוף עם עוד מספר קיבוצים.

בני ובנות כיתה ז' הפיקו והעלו את הצגת בר המצווה בערב (דו) קהילתי מקסים ורב משתתפים.

השנה הקדמנו את מעבר ילדי כיתה ח' מהשכבה הצעירה לחברת הילדים ולכן מירב הפעילויות של כיתה ז' הן באופן עצמאי. מיעוט הפעולות הן משותפות עם כיתה ח' ולמעשה החל משבוע הבא ילדי כיתה ח' יעברו לחברת הילדים באופן מלא.

ילדי כיתה ח' לקחו חלק בפעילות אזורית לפתיחת החופש ושתי הכיתות גם יחד יצאו לפעילות אזורית בהובלת 'מרכז עידן' של ניווט בת"א – פעילות המתקיימת כבר מספר שנים וקוצרת שבחים מצד הילדים.

חברת הנוערים החלה את החופש מעט מוקדם משאר המערכת, איתן, המדריך נקרא לשירות מילואים בדיוק בשלב הכי פחות נת, אולם רגע לפני, הספיק לטייל עם הילדים בעמק המעיינות, להפיק טיול פרידה מבני ובנות י"ב ולארגן את החבריה ליציאה לרפסודיה בהובלתו של אורן ראובני. בימים אלו משלימים הנוערים את ההיערכות לקראת האירוח של קייטנת איל"ן בפעם ה-18 באשדות יעקב בניצוחה המדהים של סמדר ינאי.

במהלך חודש יולי יצאו לפועל מפעלי הקיץ של תנועת הנוער העובד והלומד. חששות לא קטנים ליוו את ההיערכות למפעלים אלו, אך בסופו של דבר אפשר לציין בסיפוק יחסי כי הצלחנו לעמוד בציפיות.

לקורס המד"צים יצאו 4 מתוך 6 הילדים שבשכבת ט'. למחנה ההעפלה יצאה נבחרת (מעט מצומצמת) מקרב כיתות ז'-ח' ולמחנה ד'-ו', שנושאו 'מולאן', מתוכננים לצאת

סוף בעמוד הבא

קיץ בחינוך החברתי - סוף

אני קורא ומזמין את ציבור ההורים (וכמוכן את הסבים והסבתות) לבוא ולבקר את הילדים בפעילויות השונות ולהינות ביחד איתם. אני מבקש להודות לכל ההורים אשר תורמים מזמנם, מרצם ויכולותיהם ומסייעים לנו במהלך הקיץ, אם בליווי הפעילויות ואם בהתנדבות להעביר לילדים פעילויות וחוגים. אני יכול לומר בסיפוק שהתברכנו בקהילה תומכת, מחבקת ומסייעת למערכת החינוך החברתי ואין לי אלא להודות על כך.

*"...על הדשא נתגלגל
ויתגלגל הצחוק
וניסע ברכבות
שמגיעות רחוק.
נקפוץ אל הבריכות
ונלמד היטב לשחות
ונזלול גלידות (מאתיים לפחות!)
כי בא החופש.
איזה חופש?
החופש הגדול!..." (דתיה בן דור).*

אמנון אביגדור
חינוך חברתי – אשדות יעקב

למעלה ממחצית הילדים בבית כולל צפצפה-
– הישג מכובד לכל הדעות, בטח בהתחשב בעלות הלא מבוטלת של פעילויות אלו.
זה המקום לציין כי פעילות הנוער העובד והלומד מהווה חלק מובנה ובלתי נפרד ממערכת החינוך החברתי וכנגזרת מכך, עלות ההשתתפות בפעילות מסובסדת על יד המערכת לכל אורך השנה, כמו גם בקיץ.

למרות החששות שקדמו לפתיחת החופשה מרבית הילדים נרשמו לחופש הגדול במערכת החינוך ופשוט משמח ומחמם את הלב לראות את הבתים מלאים ואת הילדים נהנים, עושים, יוצרים, פועלים ומשחקים בפעילויות השונות.

ומה צופן לנו העתיד?
חודש אוגוסט מהווה אתגר גדול בפני עצמו. מחד, קיימת ירידה מסוימת בהיקף הילדים הרשומים למערכת ועדיין אנו מחויבים לקיים פעילות עשירה ואטרקטיבית. מאידך, הצוותים נמצאים אחרי חודש שלם של פעילות יומיומית ענפה ונדרשים לזריקת עידוד ומרץ.

מתוך ההיכרות עם מאפייניו של החודש השני בחופשה, אנו נערכים לקראתו באופן שישמר את העשייה והפעילות בבתים הכוללים ובחלק מהמקרים אף שריינו מבעוד מועד 'פעילויות שיא' לחודש זה, כגון קייטנות וטיולים משמעותיים מחוץ לקיבוץ. במקביל לכל המתואר עד כה, המערכת נמצאת בישורת ה'כמעט' אחרונה של ההכנות לשנה"ל תשע"ז.

בימים אלו אנו משלימים את גיוס כח האדם ובניית הצוותים לשנה הבאה. כמדי שנה אנו צפויים למספר החלפות של מדריכים ולשמחת כולם אני יכול לבשר שהנושא הושלם כמעט לגמרי.

זה הזמן להשלמת תכנית העבודה השנתית וכחלק ממנה תכנון מפורט של שבוע ההיערכות בסוף החופש, אשר יהווה את ה'מקפצה' להמשך השנה.

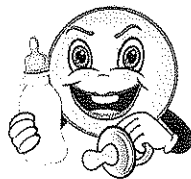
תרבות אשדות - עושים קהילה

"SAVE THE DATE"

16.9 יום שישי - יום הגבר האשדותי
 פעילות חוץ תחרותית בקבוצות. פעילות מהנה, מאתגרת חוויתית, ומגבשת. מחיר למשתתף: 100 ₪.
 המחיר כולל אוטובוס, הדרכה וארוחות בוקר וצהריים.
 הרשמה במייל: tarbut.ashdot@gmail.com
 או בנייד 050-8651943.

23.9 מראה מקום - קבלת השנה החדשה, פרטים בהמשך....

שבת שלום,
 עדי

מלא טוב

אלי ואיאור אכירן
 מלא טוב אהואדת הבת יואי

אחות אירדן ואולן
 מלא טוב אכל האספחה!

אז מה היה לנו...

8.7 סעודת שבת קהילתית -

בסימן חגיגת בני המצווה

שולחנות מסודרים, מפות לבנות, נרות שבת... כ-170 איש הסבו סביב שולחנות השבת, שרנו, ברכנו, טעמנו זה ממטעמיו של זה, הייתה אווירה חמה ונעימה.
 תודה רבה לאתי דוד ושירן ניב על העזרה בסידור חדר האוכל לארוחה ולעיזן דוד על קבלת השבת.
 "פסטיקיבוץ" - מיד לאחר ארוחת השבת עברנו לדשא של הבמה לחגוג עם בני המצווה. היה צבעוני ושמח!
ומה יהיה לנו...

29.7 קבלת שבת בכנרת

חוף ירדן כנרת החל משעה 16:00

בתכנית: רחצה בכנרת, קבלת שבת, ארוחת ערב וסרט לילדים על מסך גדול.

- כל משפחה מביאה: קינוח, מחצלת, והרבה הרבה מצב רוח טוב!

- מחיר למשתתף: 10 ₪ מעל גיל 3. (תשלום במזומן) המחיר כולל כניסה לחוף, אוכל ושתייה.

על מנת שנוכל להיערך בהתאם לכמות האנשים אנו מבקשים להירשם מראש במייל tarbut.ashdot@gmail.com או בנייד 050-8651943.

הגינה הקהילתית:

עונת השתילה הנוכחית הגיעה לסיומה. ביום ראשון הקרוב, 24.7 בשעה 18:00 ניפגש בגינה לקטיף היבול והכנת השטח לשתילה הבאה.

** בהזדמנות זו אני רוצה לציין שכדי שנוכל להמשיך בפרויקט הגינה אנחנו מחפשים מישהו שמוכן לקחת על עצמו את הניהול של הגינה מהפן הקהילתי של יצירת מפגשים ופעילות חברתית בגינה. מי שמעוניין מוזמן לפנות אלי 050-8651943

אליאס מרגיש בבית

האב, בדרגת רב סרן, שרת כקצין לוגיסטיקה באחת מגזרות צד"ל בדרום לבנון ודאג לפרנסת תשעת ילדיו (שבע בנות ושני בנים צעירים) גם האם היתה מגוייסת למאמץ המלחמתי ולצד מטלות הבית השוטפות, שרתה בחפ"ק הגזרתי. ילדות של ממש לא היתה לאליאס לנוכח הנסיבות. הוא זוכר כפר ציורי, פסטורלי, טבול בירק, הנטוע במציאות של מלחמה יומיומית. שום דבר לא רמז על שצפוי לקרות ויציאת צה"ל העמידה את אנשי צד"ל בדילמה לא פשוטה, אם להשאר בבית, לעבד את האדמה כבימים ימימה ולקוות לטוב, או לקבל מקלט בטוח בישראל. זמן להתלבט לא היה, כי נדרשה הכרעה מיידית, מה גם שבני המשפחה לא היו מוכנים פיזית ובעיקר נפשית למעבר כה דרסטי. אהוד ברק דיבר ערב הבחירות, על נסיגה הדרגתית מדרום לבנון תוך העברת האחריות לצד"ל, נזכר אליאס, כאשר תאריך היעד עליו דיבר ברק היה שנת 2001. ההחלטה להקדים את היציאה למאי 2000 נבעה מחשש שיציאה מתוכננת תגרום נפגעים בקרב כוחות צה"ל כשברקע איומי חיזבאללה לשחוט את אותם לבנונים שסייעו לישראל. פתאום התחילה תכונה באזור הכפר, נזכר אליאס אנשים אספו ציוד מכל הבא ליד, כולל נשקים, עלו למכוניות ונעו לעבר הגבול. סמוך לבירנית עמד טנק של צהל ששימש מחסום חי. את אבא זיהו על פי הדרגות וקיבלנו הנחיה לעשות את הלילה סמוך לגדר ולמחרת להכנס לישראל. הלילה שבין לבין, היה די מפחיד, היות ששמענו הרבה יריות ברקע, אבל החשש האמיתי היה מפני הלא נודע, כי איש לא ידע באמת מה מצפה לנו. לאליאס עצמו היה המעבר קל יחסית, משום שבתור ילד נהג להגיע לעתים קרובות יחסית לביקורים בחיפה, שם גרים קרובי משפחתם, ולכן ההגעה לישראל לא היתה עבורו ארוע יוצא דופן. למחרת שלחו את המשפחה, כמו משפחות צד"ל אחרות,

המשך בעמוד הבא

הנסיגה של כוחות צהל מדרום לבנון באמצע שנת 2000 לוותה בלא מעט חששות ולכן בוצעה במהירות, בסודיות רבה, תוך דגש על מינימום נפגעים לצה"ל. החלק הפחות מחמיא בסיפור, הוא שאנשי צד"ל, אשר לחמו כתף אל כתף עם חיילי וקציני צה"ל כנגד הטרור הלבנוני, לא קיבלו כל התראה על הנסיגה הצפויה, גם לא לאחר שזו החלה בפועל. התראה מהסוג הזה, יכולה הייתה, לדעת מביני דבר, לסייע לצד"ל לניקים ומשפחותיהם להעריך טוב יותר לקראת הבאות. כתוצאה מהמהלך החפוז, הקליטה של אנשי צד"ל הייתה לקויה, אם כי מהר יחסית הם מצאו עצמם בבתי נופש שהעמיד צה"ל לרשותם. רבות נכתב על הקליטה הלקויה אשר מצביעה שלמרות שבישראל ידעו על הנסיגה הצפויה, המדינה לא נערכה כיאות לקליטה מסודרת ובעיקר לא לקליטה ארוכת טווח, דבר שהתבקש מעצם המהלך, והיה די זמן לתכננו. אלא שתכניותיה של מערכת הביטחון נותרו במגירה, ורק חלק מהבעיות שנוצרו אז, נפתרו עד היסוד.

אליאס רחיל (היום בן 29) היה בן 13 בעת שמשפחתו עשתה את ההכנות האחרונות לקראת יציאתה החפוזה מהכפר המרוני דבל שבדרום לבנון - משפחה צד"לניקית טיפוסית שאחדים מצאצאיה היגרו לגרמניה.

אליאס מרגיש בבית - המשך...

הכשרתו מוצב בבסיס תל נוף, שם, אומר אליאס, הרגשתי לראשונה שאני נותן מעצמי את הכל. ב-2009 הוא משתחרר סופית, כולל מילואים (אמרו שאין בי צורך בגלל קיצוצים...).

השרות הצבאי חידד בי את התודעה שאני ישראלי בכל המובנים (רבים כאן עולים חדשים, אז גם אני...), מכיר היטב את ההמנון, מצדיע לדגל וכל יום זכרון עולה לבית העלמין בצפת לכבד את זכר הנופלים.

בשנה שלאחר השחרור המשכתי לגור בצפת אצל ההורים, עם חובות יחסית גדולים, מה שאילץ אותי לחסוך מעצמי כדי ולעזור לאחרים, בעיקר לאחי הצעיר ג'ריס, שרצה להמשיך את לימודיו על חשבון הצבא ולכן דחה את גיוסו בשנתיים. באותה תקופה נרשמתי במכללת כנרת ללימודי הנדסת תוכנה. סמדר ינאי שהיתה אז אחראית על החדרים של חברת הנעורים, הסכימה שאשכיר חדר בחברה עם אחי הצעיר, וכך גרנו יחד ולמדנו, ומאז התאהבתי במקום, באנשים, נכנסתי ל'לוגי', ומאז אני שם. המצב הכלכלי של המשפחה, מדגיש אליאס, לא איפשר שאני ואחי נלמד בו זמנית, ולכן הוא חזר לגור עם ההורים ועובד כיום כאיש תוכנה.

האם אביך, שהוא איש צד"ל לשעבר, לא מוכר כפנסיונר?

אליאס: האב, בן ה-64 אמור להיות פנסיונר של הצבא. אך הוא לא כזה, למרות נכותו. מפאת הבושה, החליט אבא שאינו רוצה להלחם בבירוקרטיה ורק לאחרונה החל מקבל תמיכה כלכלית כלשהי. אבא שייך לדור, שחושב שאין זה מכבודו לתבוע את המדינה, ומאמין שיקבל בסופו של יום את מה שמגיע לו. זה שאין לובי שעומד מאחורי אנשי צד"ל (כמו להבדיל אלפי הבדלות, הלובי למען ניצולי השואה) מביא לכך

סוף בעמוד הבא

לאכסניה בחוף נירונה הסמוך למושבה מגדל. היה שם די צפוף ולא ממש נוח, משחזר אליאס, אבל הבנו שזו מציאות זמנית. כעבור זמן עברה המשפחה לאכסניה בבסיס חיל הים בעכו. באותה עת נישאו שתיים מאחיותיו של אליאס שהיו מאורסות קודם הנסיגה, ואחת מהן שבה עם ארוסה ללבנון. בתום חצי שנה בעכו, הוחזרנו לחוף נירונה, ממשיך אליאס משם נשלחנו ללמוד במנחמיה, שם הכשירו בעבורנו אולם ספורט שהפך מעין בית ספר עבור ילדי צד"ל. מסכת הנדודים לא פסקה ולאחר שנה עברה המשפחה, הפעם על פי בחירתה, למקום הקבע בשכונת 'נוף כנרת' בצפת (מול מצפה ימים).

בכל אותן תקופות סייע אליאס לפרנסת משפחתו, ולא בחל בשום עבודה שנקרתה בדרכו ובלבד להביא כסף הביתה. לאחר שסיים את לימודיו, כולל בגרות התברר לו שאזרחותו הישראלית טרם הוסדרה ולכן לא נשלח אליו צו ראשון, זאת למרות שהתנדב לשיטור האזרחי. פניתי ביוזמתי ללשכת גיוס ואמרתי שאני מבקש לשרת כשוטר בשרות חובה (שח"ם). עד גיוסו למד אליאס בשעות הבוקר, ואילו בלילה עבד במלון מצפה ימים. בתפקידו האחרון במלון עסק ביצור יין וליקרים אורגניים. את כיתה י"ב סיים כמצטיין שכבתי תוך שהוא שולט היטב בעברית (קודם דיבר בעיקר צרפתית) שהפכה בהדרגה לשפת אם עבורו, וסייעה לו כאיש קשר עבור הוריו שלא שולטים בשפה.

מבוקשו של אליאס לשרת בשח"מ (שרות חובה במשטרה) ניתן לו, והוא מתגייס בשנת 2006, סמוך לפרוץ מלחמת לבנון השנייה. אחרי מספר חודשים כשוטר, מבקש אליאס לעבור לשרת כסוהר בטחוני באגף המחבלים בכלא שיטה, במתכונת של יום בבסיס ויומיים בבית, וזאת כדי שיוכל לסייע להוריו המבוגרים. ככל שחולף הזמן, הוא חש בעיה מצפונית לשמור על 'בעלי דם יהודי על הידיים, שזכויותיהם עולות על שלי' ואז הוא עובר למדים הכחולים, משם נשלח לקורס טכנאי מטוסים בבית ספר הטכני, ובעקבות

אליאס מרגיש בבית - המשך...

צרכונים מהדור צ'ר

משתחררים מצה"ל

נועם לוי
יהב רון

מסיימים שנת שרות

אופיר אוריה
איתן תו
ליאם נתמד

יוצאים לשנת שרות

פלג גל
שוחט יואב
ברון מוריה
דוד מיכל

שיהיה בהצלחה במסלולכם החדש, שיהיו לכם שנים מדהימות, שתקחו את התקופה כחוויה מעצימה, קחו בקלות. והכי חשוב שמרו על עצמכם..

מתרגשים איתכם ומחכים לכם כאן בבית....

הדור הצעיר ובית אשדות יעקב איחוד

שכבודם נרמס ואין גורם רשמי שלפחות יגיד 'תודה' לו ולחבריו, על שרותם עבור המדינה שלנו. לי אישית קשה לקבל את ההתעלמות הזו.

ספר על עבודתך ב'לוג'

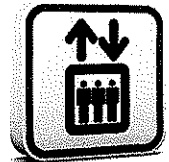
ב'לוג' התחלתי כעובד פשוט. עם הזמן התקדמתי לטכנאי משמרת. עובד עם כל הלב, מחייך ונחמד אל כולם, ממנהל המפעל ועד עובד הנקיון. עכשיו מייעדים אותי לקורס מקצועי מטעם המפעל שיתקיים בנצרת עלית וימשך שלוש שנים. כנראה שבונים עליי, וטוב לי עם זה. בין אנשי הקיבוץ יש לי קשר טוב עם עדן שטיינברג, עם האחים צפיר, תובל ועומר, עם רן איתן. כל מי שיוצא לי להכיר ולהפגש הופך לסוג של חבר (חברה אין לו כרגע, לתשומת לב המעוניינות).

אליאס מסכם: קיבוץ זה חיים הכי יפים, אני לא צוחק, ואפילו שוקל אפשרות 'לחתום' כאן קבעי, כלומר בקיבוץ, למרות החוס, כי מה שלא הורג - מחשל.

אבנרון

בשעה טובה
לניצן איתן
עם ה'איוס' צ'ה"ל
הרבה הצלחה!

עוד בעניין נגישות לקומה עליונה

פורסם ב-Ynet/ עו"ד שרית דיאמנט /משפט/ ב- 21/05/2016

נכה בן 80 שגר בשכירות בקומה 3 בת"א ביקש לבנות התקן לכיסא הגלגלים בחדר המדרגות.

החברה שבעלותה המבנה סירבה בטענה "זה לא אסתטי, והוא פנה לביהמ"ש.

בית משפט השלום בתל אביב קבע לאחרונה כי הקשיש הנכה המתגורר כדייר מוגן בדירה בקומה שלישית בבית ברחוב ביאליק בעיר, יוכל להתקין בחדר המדרגות מעלון לכיסא גלגלים. בכך דחתה השופטת עידית ברקוביץ את עמדת החברה שבעלותה בבניין, שטענה שהמעלון יהווה מפגע אסתטי למבנה.

את התביעה הגיש הקשיש (80) לבית משפט השלום בתל אביב. הוא סיפר שהוא מתגורר בדירה עשרות שנים, ובמשך הזמן בריאותו הידרדרה והוא הפך מוגבל בתנועותיו. בבניין אין מעלית ולפיכך הוא לא יכול לצאת מביתו. התובע הדגיש כי התקנת המעלון ופירוקו יהיו על חשבונו וללא גרימת נזק לבניין. לדבריו, סירוב הנתבעת פוגע בזכותו הבסיסית לעצמאות ולחופש תנועה. הנתבעת, "מיכה חברה לנאמנות והשקעות", טענה כי הקשיש הגיש את התביעה בעיצומו של משא ומתן על פינוי דירתו במטרה להפעיל עליה לתף. לדבריה, הוא הדייר המוגן היחיד שנותר בבניין והוא מנסה לכפות עליה את רצונו ולהכתיב לה התקנת מעלון באופן העלול למנוע שימוש סביר מהדיירים האחרים.

החברה הוסיפה שהמעלון יגרום נזק אסטטי למבנה לשימור, ויפגע במראהו ובאופי הבניין המאוכלס על ידי צעירים. כמו כן, התובע לא הוכיח שיש לו לקות פיזית המגבילה את תפקודו. מכל מקום, סיכמה, אם המעלון יותקן - על התובע לפצות על הנזקים שייגרמו לה. השופטת עידית ברקוביץ הבהירה כי אמנם חדר המדרגות הוא

בבעלות הנתבעת אולם יש לתובע זכות שימוש בחדר המדרגות, המהווה את דרך הגישה היחידה לדירתו. היא הדגישה שחוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות קבע כעקרון יסוד את זכותו של אדם עם מוגבלות ל"השתתפות שוויונית ופעילה בחברה בכל תחומי החיים". אמנם לנתבעת אינטרס לגיטימי לשמור על חזות הבניין, הסכימה השופטת ברקוביץ, אך מצד שני אין להתעלם מצרכיו של הדייר המוגן, שלא יוכל להתגורר בדירתו אם לא תונגש כראוי. נקבע כי אין הכרח שהדייר יהיה נכה בשיעור של 100% כדי לקבוע כי הוא בעל "מוגבלות פיזית". בנסיבות אלה, המעלון הוא צורך "בסיסי, חיוני ונדרש" להמשך חייו בדירתו. לסיכום נקבע כי יתכן שהמעלון יגרום לשינוי חזותי מסוים של חדר המדרגות, אך לא מדובר בשינוי משמעותי שיגרום לירידת ערך אלא להיפך: "קיומו של מעלון מעיד על התחשבות בבעלי צרכים מיוחדים ועשוי להעלות את קרנם של בעלי הבית בעיני הבריות" לפיכך קיבלה השופטת את הבקשה ונתנה רשות לתובע להתקין מעלון בחדר המדרגות. הנתבעת חויבה לשלם לו הוצאות ושכר טירחה לעו"ד של 7,500 שקל.

הביאה לדפוס: ברכה פונדק

ארכיון אשדות יעקב איחוד

ושואל: "איפה יש מחסני נשק? אני לא ראיתי כלום". פינחס מרחיב את דבריו הראשונים ומסביר:

"למרות האיסור החמור מצד הבריטים, דאגו הקיבוצים להשיג בסתר כלי נשק ולהעלים אותם מפניהם. חברים מעטים עוסקים בהטמנת הנשק בקיבוץ במקומות מסתור מאד מתוחכמים. איש מאתנו אינו יודע היכן. הנשק הכרחי עבורנו כדי להתגונן ממתקפות של הערבים, והוא חבוי היטב ולא ניתן לגלותו".

שוב יוסי. הפעם הוא רוצה לדעת היכן החביאו את הנשק. פינחס משתיק אותו בכעס וממשיך: "השלטון הבריטי החליט לקחת את הנשק בכוח. היום הם פושטים בהרבה קיבוצים, בכוחות עצומים, בטנקים ועם אלפי חיילים כדי למצוא ולקחת את הנשק. הם וודאי יערכו חיפושים בבתים, במחסנים ובכל פינות המשק. אתם תמלאו תפקידי קישור. תלכו לרחבת חדר האוכל ותחכו ליד הספסל להוראות".

אנחנו נרגשים ונסערים. אני חשה בגרות לקראת קבלת התפקיד מבלי לדעת מה יוטל עלי. השחר עולה, ועם אור שמש ראשון אנחנו רואים חיילים אנגליים חמושים בנשק עומדים מסביב לקיבוץ, מאחורי גדר התיל. מעבר לשער מתקדמת שיירה של טנקים. שבילי הקיבוץ הומים מאדם. כולם ממחרים לכל הכיוונים, מתרכזים בעיקר ליד שער הכניסה. אנחנו מצטרפים אליהם, אבל החברים מגרשים אותנו בכעס ובצעקות. אני ממשיכה ללכת עם רינה חברתי, ואנו נעצרות כמו כולם ליד השער החסום. אנשי הקיבוץ עוד הספיקו לחזק את השער בכלים חקלאיים כדי להקשות על פריצתו, אבל הטנקים שועטים אל השער, שוברים אותו, דוחפים את כל המחסומים ונכנסים פנימה. הם לא עוצרים מול חומת המגן של החברים שנאלצים לסגת ולפנות דרך לטנקים ולהמון החיילים החמושים הצועדים בעקבותיהם פנימה.

המשך בעמוד הבא

בעלון הקודם לא הסתייע לציין את אירוע "השבת השחורה", אירוע חשוב בתולדות המדינה ואשדות יעקב. באותו יום הצבא הבריטי פשט על ערים, קיבוצים ומושבים, ערך חיפושים, עצר מנהיגים וחברים ביישוב היהודי. כ-50 מחברי אשדות יעקב נעצרו ונשלחו לרפיח למעצר.

נטע גרינבאום, שהיתה אז בת 13, כתבה על "השבת השחורה" באשדות יעקב בספרה האוטוביוגרפי "פּוֹתַחַת מַגִּירוֹת". להלן הדברים.

שבת שלום,

שאל ינאי

"השבת השחורה" (29.6.1946)

ליל שבת. השעות הקרירות לפנות בוקר נוסכות שלווה על כל הישנים השקועים בחלומות. אפילו חום הקיץ הלוהט בחודש יוני לא מפר את שנת העמלים העייפים. אנחנו, הילדים, ישנים בחוץ תחת חופה לבנה, מעטה בד מחורר הנקרא "כילה" ששומר עלינו מפני היתושים. החשיכה עדיין עוטפת אותנו בדממה רוגעת.

לפתע המטפלת מעירה בקולניות את כל ילדי הכיתה שלנו, כיתה ז'. למה לקום בשעה שלוש וחצי, הרי אמרו שהשבת אין גיוס לבציר.

כולם ממשיכים לישון. רעשים מוזרים, כאילו המוני טרקטורים מתקרבים וחודרים. אני יוצאת מתוך הכילה, ואלומת אור חזקה מקפיצה אותי. המטפלת עסוקה, מסתובבת בין המיטות, צועקת ומאיצה את הישנים למחר ולקום.

האוזניים שומעות רעש מבהיל, העיניים רואות עשרות הבזקי אורות מסביב, ואז נשמע קולו של פינחס: "כל הילדים מתאספים לידי". בבהלה מסקרנת אנחנו מצטופפים סביבו, והוא אומר בסבר פנים חמורות: "הבריטים הקיפו את המשק עם כוחות צבא גדולים במטרה לחפש נשק ולעצור את אנשי הפלמ"ח וההגנה".

יוסי, המשוטט הקבוע ברחבי המשק בשעות הלימודים, שמכיר ויודע כל פינה, ממחר

ארכיון אשדות יעקב - המשך...

אני קולטת במהירות, מבינה, ומנסה לעזור לאבא הרפתן:

"אם יתקרבו - יראו מיד שאתה לא יודע לחלוב. תן לי לשבת במקומך ואני אחלוב. אמלא את הדלי בחלב, ואם החיילים יבדקו, יראו שאתה רפתן... הרי כל יום אחר-הצהריים אני עובדת ברפת ונותנים לי לחלוב שלוש פרות."

וכך התיישבתי על השרפרף, קיבלתי "לטיפה" רצינית מזנב הפרה שהתנפנף ימינה ושמאלה לגרש את הזבובים. חלבתי עד הטיפה האחרונה. אבא האיץ בי ללכת ולמסור לישראל פתק. לא רציתי לעזוב את אבא, דאגתי: מה יקרה אם יגלו אותי?

בדרכי חזרה אני רואה את החיילים מتركזים עם מגלי מוקשים מסביב למקום אחד, ומתחילים לחפור. המכשירים זמזמו כנראה וזה סימן שמהו מתכתי נמצא מתחת לאדמה. בינתיים התאספו ילדים ובמתח עקבנו לראות מהו המטמון הנסתר. דני הפטפטן אמר: "הם בטח גילו סליק. מי יודע כמה נשק הם ימצאו".

לא ארך הזמן עד שהחופרים נתקלו בצינור מים. אנחנו רצנו בשמחה לספר לחברים, והחיילים התרחקו באכזבה.

לקראת הצהריים חצר הקיבוץ הלכה והתרוקנה מחברים. על רחבת חדר האוכל נותרו שאריות של פרטי לבוש לאחר המאבק של החברים עם החיילים שגרו אותם למכלאות. אני לא הייתי עדה למה שהתרחש, למאבק האלים ולמכות האכזריות שהחברים ספגו מהחיילים. הילדים סיפרו לי בהתרגשות של דמעות. מי שהתנגד נסחב בכוח. חיים ורמי לא יכלו לעמוד מהצד כאשר גררו את הוריהם ויחד אתם ניסו להפריע ולהכשיל את החיילים, שלא ריחמו על אף אחד ובמכות הכריחו את החברים לציית לדרישתם. כלאו את החברים במכלאות מוקפות בגדרות תיל. שם מיינו את החברים. למכלאה אחת הכניסו את מי שמצאו על בגדיו מספר של המחסן, תעודה או פתק. למכלאה השנייה הכניסו את אלו שלא מצאו אצלם שום סימן מזהה.

סוף בעמוד הבא

אני ורינה אחוזות יד ביד מסתכלות במבט מיוחד ובחשש שמא נפגעו חברים. החיילים מציפים את הקיבוץ שלי, משתלטים על כל בית ועל כל שביל.

יחד עם החברים אני הולכת לחדר האוכל. שם המולה מהולה במתח לקראת הבאות. אני מחפשת את אבא כדי שיסביר לי מה קורה. אבא ודאי יודע הכול, הרי הוא תמיד עסוק בענייני ביטחון. פינחס אמר שהבריטים מחפשים את אנשי ההגנה. כל מי שאני שואלת אם ראה את אבא אינו יודע לענות.

בתוך ההתרגשות והמתח ישראל ניגש אלי וביקש ממני שאצא אתו החוצה. ישראל, חבר הקיבוץ, צעיר מאבא, עסק ביחד עמו בנושאי ביטחון. כמו חייל ממושמע אני מחכה לקבלת הוראה.

"לכי לרפת ד'. אבא שלך נמצא שם. הוא ימסור לך פתק בשבילי". ידעתי בדיוק היכן היא רפת ד'. מתוך ארבע הרפתות היא הייתה המרוחקת ביותר, ממש ליד הגדר, אבל מה לאבא ולרפת, אינני מבינה.

אני צועדת בהליכה מהירה, ולא יכולה שלא לעצור מדי פעם, מופתעת למראה חיילי הכומתות האדומות. הם סורקים כל מקום, חופרים בגינות ובדשאים, מרימים מרצפות, מחפשים את מחסני הנשק הסודיים (הסליקים). נעזרים במכשירים המשמיעים צפצוף בכל מקום שנמצאה מתכת כלשהי.

בריצה מבוהלת אני נכנסת לרפת, נושפת ושואפת את ריח הזבל, מנפנת את ידי ימינה ושמאלה לגרש את ענני הזבובים. איפה אבא?

פתאום אני שומעת את קריאתו הבוקעת מבין שורת הפרות. מתקרבת ורואה כובע גדול ומגפיים. אבא יושב על שרפרף עם דלי חליבה בין ברכיו.

"אבא, למה אתה כאן? הרי אינך רפתן, אני רואה שלא הצלחת לחלוב אפילו טיפת חלב!" אבא מקרב אותי אליו ולוחש: "הבריטים מחפשים אותי ועוד כמה אנשים מהקיבוץ. אם אהיה בין העצורים אני צפוי למאסר ולמשפט. העבודה ברפת נחשבת לחיונית ולכן לא יעצרו את הרפתנים".

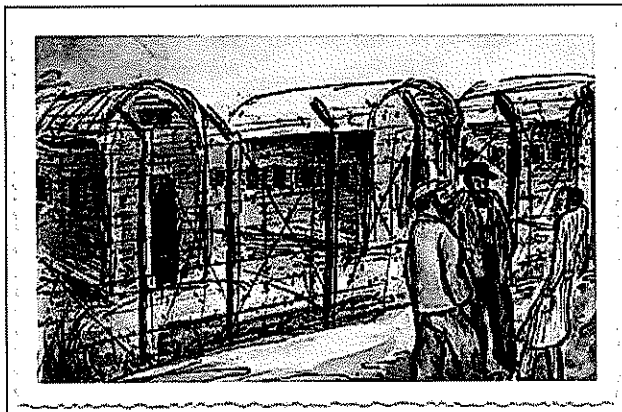
ארכיון אשדות יעקב - המשך...

הכנסנו לתוך חביות וקברנו בשטחי הבנויות בעומק של כמה עשרות מטרים".

שעת צהריים. שרב כבד. כולם חשופים לשמש הלוהטת ללא רחמים. מגרש הכדורגל הופך לזירת התכתשות כאשר החיילים התחילו בכוח להעלות את החברים על המשאיות. המוני נשים וילדים צובאים על גדרות המכלאות, נפרדים. אין בכי, אין גילויי התרגשות, רק המבטים מביעים את אשר מתחולל ונחנק בלב פנימה. אני חוזרת לרפת. כל השטח מסביב נקי מהחיילים שעזבו את הקיבוץ בידיים ריקות. אבא צועד בכבדות לקראתי במגפיים מכוסות בוץ וזבל, מסיר את כובעו הגדול, מקבל את פני בגלוי, בבגדי העבודה הכחולים. המתח חרוש על פניו, הוא דואג לחברים שנעצרו ויובלו למאסר. הולך למזכירות הריקה לחזור לפעילות הבלתי שגרתית, לקבל דיווח ולפעול.

שנים עסק אבא בפעילות הסודית, בעבודה הלילית. אבא היה אחראי על כל מחסני הנשק בקיבוץ ואני, כמובן, לא ידעתי מדוע ובמה הוא עסוק כל-כך לילה אחר לילה. אימא אמרה שהוא בשמירת לילה, ואני ביקשתי שיבוא לבית הילדים לבקר אותי, ואולי ייקח אותי לשמירה כמו האבות האחרים. כל בקשותיי נדחו ללא הסבר משכנע.

סוף דבר: החברים נלקחו למחנה ברפיח, ורק לאחר מספר שבועות שוחררו.

האנשים המבוקשים כמו אבא ודוידקה שהיה אחראי ארצי על רכישת נשק, לא נלקחו כי עבדו במקומות חיוניים, ברפת ובמטבח. דוידקה לבש שמלה, עטף את ראשו במטפחת כאחת המבשלות, עד שלא ניתן היה לזהותו.

בתפקידי כמקשרת בין אבא וישראל חזרתי לרפת בריצה כדי לדווח לאבא על ההתרחשויות, על המעצרים, על החברים הכלואים מאחורי גדרות התיל, על הילדים שרצים הלך ושוב עם מיכלי מים ואוכל לחברים. נכנסתי לרפת, מדלגת לכל אורכה, מחפשת את אבא ואבא איננו. רוצה לקרוא לו אבל הדמעות חונקות והקול לא נשמע.

הייתכן שלקחו את אבא? יישלחו אותו ודאי לבית הסוהר, אולי לעכו. ישפטו אותו? מה יקרה לו? אני חושבת בפחד. פתאום, מאי שם מגפים שחורים מהלכים על ריצפת הבטון ברפת, מופיע הרפתן, אבא! במבט דואג מבקש הוא לדעת מה קורה. אני, בהתרגשות משליכה מילה פה ומילה שם, חוזרת ומספרת. אבא מוסר לי פתק לישראל. הלכתי למגרש, הסתובבתי בתוך המכלאות עד שמצאתי אותו. ישראל, מחייך, מאיר לי פנים ואומר: "יתגידי לאבא שלך שעשינו עבודה מצוינת, הכול במקומו".

לאחר השבת המחרידה, שקיבלה את השם: "השבת השחורה", אבא לא גילה לי איפה מוסתר הנשק - הסליק. רק לאחר סיום השלטון הבריטי אבא יכול היה לדבר בגלוי ולספר איך תכננו ועמלו בלילות להסתיר את הנשק מפני הבריטים.

כך סיפר לי איך הצליחו להסתיר את הנשק במיוחד לפני אותה "שבת שחורה":

"ההודעה הראשונה על מה שעומד להתרחש, התקבלה כשבוע לפני התאריך הנ"ל. נערכנו אני וקומץ האנשים שרק הם ידעו על מחסני הנשק בקיבוץ לקראת החיפוש. בלילות חפרנו סליק חדש בעומק של ארבעה מטר. לתוך הסליק הכנסנו את מרבית הנשק שהיה חבוי בסליקים האחרים. את הסליק כיסינו ברצפה ועליה הערמנו שקי תערובת לרפת וללול. את הנשק ששימש אותנו בשוטף

הירדני שחשף את 'הבטן הרכה'

אתה'. אלסטר ירה שני כדורים, אחד מהם פגע ברצפה, השני בבטן, ואז הירדני נשכב. בוצע נוהל מעצר לפי הספר. לאחר שלושה ימים, הוחזר האיש לירדן.

התחקיר הצה"לי זיהה בדיוק מהיכן חדר המסתנן. שאר הפרטים לפי שעה חסויים. אותו גורם מדגיש שלמרות הרגיעה היחסית, יש בירדן לא מעט בעיות בטחון. לפני מספר שבועות ירה חייל ירדני בחמישה מחבריו והרגם. כעבור שבוע הותקף מוצב ירדני באזור דרעא וגם שם היו נפגעים. ישנו אי שקט בצפון ירדן, ולא בטוח שיש על מי לסמוך שם. גם האמריקאים מודאגים מהמגמה. לגבי המסתנן, מתברר שהני"ל מוסלמי אדוק, השייך ל"כת הסופים", שקיבל הכשרה של מואזין. בסוף חודש הרמדאן, האיש רצה כנראה להתבודד ולכן עבר את הגבול. נראה שכוונתו המקורית היתה לעצור טרמפ לירושלים, ומשלא עצרו לו, ידה אבנים.

אורי אפרת קב"ט המועצה האזורית עמק הירדן, אומר שבעקבות החדירה הצבא הפיק לקחים ועובד יותר חזק, גם כמות הסיורים על הגדר גדלה בהתאם. ההסבר שלהם לתגובה האיטית, נעוץ בריבוי ההתראות מבעלי חיים, ואז במקרים רבים 'מחז"לשים' את השטח מבלי לבדוק אותו ביסודיות. לאור הארוע השתנו ההוראות, ולהבא הודגש שאין לסגור ארוע של התראת גדר, אלא לאחר בדיקה יסודית על ידי הסיור. אנחנו מקווים וסומכים שהצבא לקח את הארוע לתשומת ליבו, ואם חלילה יהיה תרחיש דומה, הם ידעו לקפוץ על הגדר ולא על הכביש.

אחד הלקחים המרכזיים מן הארוע, אומר אפרת, הוא שאנו הולכים להקים בישובים יחידת לוחמה בטרור (לוט"ר). הכוונה ליחידת כוננות שתהיה מיומנת לתת מענה מבצעי לכל מיני תרחישים. מדובר בחבר'ה צעירים בעלי מוטיבציה, כושר גופני מעולה

סוף בעמוד הבא

למי שהיה צריך חיזוק לחיוניותה של יחידת התערבות בישובי עמק הירדן בא הארוע של יום שישי, 8 ליולי, וחשף זאת לאור השמש. במהלך אותו ארוע חצה אזורת ירדני את גדר המערכת, נע בחופשיות לעבר כביש 90, שם ניסה בעזרת אבנים לעצור כלי רכב חולפים. כתוצאה מכך סטתה צעירה מחד נס מנתיב נסיעתה, פגעה בגדר הבטיחות ונפצעה קל מאד. האדם שיידה את האבנים נמלט מן המקום, ואותר לאחר שעה קלה ברפת של דגניה ב'.

ארוע מתגלגל מסוג זה, אומרים גורמי בטחון בעמק הירדן יכול היה להסתיים אחרת אלמלא תושייתם של אנשי בטחון בעמק, ובראשם קב"ט המועצה **אורי אפרת** שהפעיל את רכזי הבטחון בישובים וניהל את הארוע באופן שקט ויעיל, בסיומו נלכד האיש.

הארוע חידד לדעת גורם בטחוני את עובדת היותנו 'בטן רכה', ובעקבותיו ניתנה הנחיה להערך להקמת גדוד הגמר בגזרה שבין טירת צבי לעין גב. מאז הסכם השלום עם ירדן, אומר אותו גורם, מאבטחת את גיזרת גבול ירדן באזורנו, פלוגה אחת בלבד. הגדוד שעתיד לקום, יהיה כפוף לחטיבת הבקעה כאשר מפקדיו: מגד, סמג"ד, קצין אג"מ מפקדי פלוגות וכו', יורכבו מחברי קיבוצים בעמק הירדן, כפי שהיה בעבר, ומשימותיו יוגדרו בהמשך.

הארוע, אומר הגורם, אמנם לא היה חמור במבטח התוצאה כמו ארוע נוה-אור, בו נהרגו שלושה חיילי צהל בשנות התשעים, אבל היה בו פוטנציאל להתפתח לכיוון דומה.

אשר לטיפול בארוע עצמו, קיבלנו את הפרטים הבאים - יניב טייכנר, רבש"ץ דגניה ב' הגיע ראשון לשטח, זיהה את האיש לבוש הגלביה וירה כדור אחד באויר. מאחר שהירדני לא נענה לקריאה לעצור והמשיך להתקדם, ירה יניב כדור נוסף ברגלו. בינתיים הצטרפו נוספים, ובהם רבש"ץ שער הגולן גיא אלסטר. מאחר ואחד מאנשי התיגבור נכנס לקו הירי של טייכנר, פנה הלה לאלסטר שהיה משמאלו ואמר: 'תיקח

הירדני שחשף את 'הבטן הרכה' - סוף

ותחושת שליחות. מסקנה נוספת, שחודדה בעקבות הארוע, היא שאזרחים לא יסתובבו בקרבת גדר המערכת.

לגבי השתלשלות הארוע, אומר אפרת, שבתחילה נראה היה שמדובר בארוע בעל אופי פלילי, של ערבי, שהגיע לכביש ליידות אבנים על מכוניות חולפות. כיוון שחסרה אינפורמציה, ניהלנו את הארוע כפי שהבנו אותו, מול הרבשים בישובים, רק בשלב מאוחר יותר, ולאור הנסיבות, התברר שהארוע איננו פלילי ופעלנו כמתבקש. התקשורת מיהרה להפוך את המסתנן ליאדם מעורער בנפשו למרות שאין שום אינדיקציה לכך. תכל'ס, אנחנו לא יודעים מה היתה המטרה שלו, אומר אפרת, אבל מניח שמי שצריך לדעת יודע. מבחינתנו, עצם זה שמפגע פוטנציאלי חדר לכביש ראשי בישראל, זו תקלה חמורה, שבנס הסתיימה ללא נפגעים.

אברון

מזל טוב לאנשי הקיץ

אחרי שילדי החליטו לא לעבור בשתיקה על יום הולדתי, הוחלט שירוכזו בו כל בני המשפחה שנולדו בקיץ. בעזרתה הגדולה של נילי – אחותי בשער-הגולן, הוכן המועדון של שעי"ג. הילדים קנו פירות, ירקות, גבני"ץ, משקאות קרים ושאר הכיבוד. נילי הנחתה ופירטה את שמות כל בעלי השמחה של חודש תמוז. עופר בני קרא את הברכה בשמו ובשם אחיותיו הצעירות, ולבסוף אני קראתי סיפור עם מהעבר, כיצד הגענו לגור בתל-חנן בימי מלחמת השחרור כאשר אבא שלי מגויס, גרנו בכפר-חסידיים בצריף עלוב, ועוד סיפורים מהתקופה. המסיבה היתה מאוד מוצלחת ובסיומה כתבו נכדותיי, כדי לשים על הקלנועית שלי "ההירות!!! נְהַגְת שוּדִים לְפָנַי" וזאת אחרי ששמעו על התאונה שלי עם קלנועית אחרת עקב מהירות מופרזת.

אגב, נולדתי ב-14 ביולי שנת 1940 שהיה באותו זמן ח' תמוז ה'תי"ש. מה שמאד הקל עלי את ענין החישובים, כי זה קרה כ-151 שנה אחרי יום הבסטיליה הידוע בצרפת ביום המהפכה הוא יום הולדתה של הרפובליקה הצרפתית.

מזל-טוב גם לכם כל ילדי יולי-תמוז והקיץ בכלל
עמליה דיין בת-ארי

לילות שרב / זאב טנא

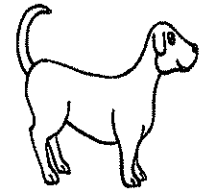
הימים ימים של קיץ
הלילות לילות שרב
השעה אולי כבר שתיים עכשיו
עיר שלמה הטילה עוגן
ועלתה על המשכב
אני יושב על המרפסת לבד.

בליל ריחות אלי מגיע
ריח ים ריחות אשפה
אי שם בסביבות הגשר
משאית עושה דרכה
בחלון ברחוב סמוך
אור כתום מאיר
מישהו קורא שם ספר
דמיונו אותו מסעיר.

הימים ימים של קיץ
הלילות לילות שרב.
השעה כבר בטח ארבע עכשיו
עיר שלמה קצובות נושמת
לפעמים הופכת צד
רק אני על המרפסת לבד.

צליל גיטרה מחשמלת
מתנגן את החלל
אי שם בקרבת האופק
כבר עולה עשן כחלחל
בחלון ממש ממול
אור נדלק פתאום
מישהו אל תוך הלילה
מתעורר מתוך חלום.

הימים ימים של קיץ
הלילות לילות שרב
על העיר עולה כבר בוקר עכשיו.

על חיות, מחמד ובעיות אשפה

עמליה דיין בת-ארי

שחור, כאשר הגבה והשפם גיינג'ים ואילו בחלק השני, דבר דומה בדיוק ההפך- כמו במסכות שלמדנו לעשות בשיעורים של ריקה ב"ביתנו". החתולה הזו כבר בת המון שנים, ואני זוכרת שלפני שנים אחדות ראיתי אותה על-יד פחי האשפה עם שלל גורים בגוונים שלה, אבל לא הבחנתי בגורה/ה שדומה לה בדיוק. היו שנים שהיא אהבה לישון על-גבי הקלנועית של מירה/ליה דוד, לפעמים כאשר ראיתי אותה ע"י הבית שלי, נתתי לה לאכול משהו שמצאתי במקרר, ביודעי מה קשים חייה ועוד כאם חד-הורית ל-6 קטנטנים לפחות.

הקיץ ובעיות האשפה

איזכור חתולת האשפות, הזכירה לי את הבעיות שמצליחות להרגיז אותי בכל פעם מחדש. למרות שכולנו אנשים בוגרים ומבינים, בכל פעם כשאני רואה ערמות של קרטונים או איזה פריט שמישהו הניח ע"י פחי האשפה, וחוסם את דרכי אל הפחים, אני מתעצבנת. אני לא מפריעה לאותו חבר האלמוני, שאפילו אם הייתי רוצה לעשות לו "שיימינג", כי איני יודעת מי הוא. אני מאוד שמחה שקנית כנראה מסכים גדולים ודקים (קולנוע ביתי ? טלוויזיה ? או אולי מחשב ענק). בכל אופן משהו שהיה ארוז בקרטון קשיח גדול, עם כמה חתיכות של קל-קר לבן, ואחרי שמיקמפת את המשהו החדש הזה בדירתך, הבאת את הקרטונים והנחתם ע"י פחי האשפה. יופי? האמת שלא כל-כך, כי הם פשוט מונחים בדיוק במעבר שבו אמורים אני וחברים נוספים לעבור כדי להניח את האשפה שלנו בפחים, שהרי לא כל האשפה שמצטברת במשך הימים אפשר לשים בפת הראשון, וצריך לעיתים להזדחל לפחים האחרים כדי לחלק ביניהם את "הנטל", אחרת המכסה נותר פתוח וזה ודאי לא טוב לאנשים. אז למה, חבר יקר, לא תיקח את הקרטונים של המשהו החשוב והיקר שקנית ותביאם למקום המתאים המיועד להם, למשל: מאחורי המטבח, שם יש כעין מחסנון שכתוב עליו 'קרטונים למיחזור', או למרכז שנמצא מאחורי הכל-בו שלנו. ובא לציון גואל.

לפי מה שנכתב בויקפדיה ע"י מכון מדעי, וכל אחד יכול לקרוא בדיוק כמוני, חתולי בית יכולים לחיות 13 עד 15 שנים ובמקרים נדירים אפילו יותר. לעומת זאת, חתולי רחוב חיים בממוצע 3 עד 5 שנים וזה תלוי בהמון גורמים. מניסיוני המועט עם חתולים וכלבים, נדמה שלא רואים לעיתים קרובות חיה שמתה סתם כך, משום שהאינסטינקט של בע"ח מושך אותם להסתתר במקום נידח כדי למות להם לבדם. החיות שאנחנו פוגשים מתות, הן בעיקר אלה שנדרסו ונותרו 'מרוחים' על הכביש. הכלבה הקודמת שלי חיה חיי מלכים, אך כשהייתה בת 12 סבלה מקשיי נשימה, ואז לקחנו אותה למרפאה באפיקים, שם עברה כמה בדיקות, אלא שלא היתה אפשרות לעשות לה צילום ריאות, כדי לראות ולהבין מה קרה לה ולכן הרופא צייד אותנו בכדורי אנטיביוטיקה ובנוסף קניתי לה קופסת מטעמי בשר משומר; אחרי שהנחתי אותה זמן מה על הדשא, חזרתי לקחת אותה הביתה כדי להמשיך ולעשות לה טיפולים באנרגיית ה"רייקי" שהיא מאוד אהבה, אלא שהפעם היא בקושי הרימה את ראשה כדי להסתכל עלי. ואז השמיעה אנחה קלה וראשה צנח. היא השיבה את נשמתה לבורא. אחרי שבוע, כאשר חשבתני שסוף-סוף, הדירה תהיה נקייה מצמרירים ושערות שנשרו ממנה, הרגשתי שאיני יכולה לשאת יותר את המצב שבו אף אחד לא מקדם את פני בשמחה כשאני חוזרת הביתה. ביקשתי מילדיי שיעזרו לי למצוא כלבה דומה לרגינה ז"ל, ואכן יעל ועופר דיווחו לי שמצאו כלבה קטנה די דומה, שמישהו זרק בחצר תל-אביבית. וכך אימצתי את סופיה שהיא אכן די לה דומה בצורתה החיצונית אך, אופיה שונה לגמרי מהאופי של הכלבה הקודמת, שהייתה ממש חברה בלב ונפש. אז אם אתם משפחה שאוהבת חיות, פשוט אמצו לכם חתול או כלב חדש, זה פשוט נהדר!!!

וזה מוביל אותי לחתולת הרחוב המיוחדת שמסתובבת בשכונה שלנו, שחציה גיינג'ית וחציה שחורה בכל מיני צורות מעורבבות בגוף. אבל מה שמעניין אצלה, הוא הפרצוף, שכאילו לקחו סרגל וחילקו את הפנים לחצי

חדש על המדף

מהספריה באהבה!!!

להלן השירותים שניתנים מהספריה שלנו:

- א. השאלת ספרים! מי שצריך עזרה יקבלה בשמחה (במסגרת היכולות שלי)
- ב. קניית ספרים: למתנה, לקריאה פרטית, לעיון... מוזמן/ת ל"השתמש" בשרותי הספריה ולהנות מההנחה שהספריה מקבלת בסטימצקי צמח. (ללא מטרות רווח)
- ג. על מרפסת הספריה יש מגוון רחב של ספרים שאפשר לבוא ולקחת חופשי חופשי.
- ד. בספריה יש לנו מכונת כריכה, לכריכה קלה. עבודות אישיות, חוברות למיניהן.
- ה. תיקוני ספרים: נכון לא מקצועיים, אך נותני חיים חדשים לעוד מספר שנים.
- ו. סבים וסבתות אמהות ואבות, מתקבלים בשמחה בבואם לבלות עם והנכדות והנכדים, הילדות והילדים בספריה. יש ספרים, צעצועים ומרבד לנוחיות הנרדמים קטנים כגדולים.

מוציאים ספרים מהבית:

אנא הביאו אותם למרפסת הספריה ולא לפחי אשפה.

ספר חסר חשיבות ולא נחוץ לאחד, הוא פנינה לאחר.

שינוי בשעות פתיחת הספריה

ביולי אוגוסט הספריה פתוחה כל יום (להוציא שבת) מ-08:00 – 12:00

חדש, חדש, חדש

לאור בקשות רבות, הספריה תפתח כל יום שלישי אחה"צ מ-16:00 – 18:00

שבת שלום ושנהייה בטוב!

מהספריה

ברוריה

חיים אחריך / ג'וג'ו מויס
ספר ההמשך ל"ללכת בדרכך" וספר נוסף למחברת שכולם רוצים לקרוא את ספריה.

שחור וכחול / איאן רנקין
סודות ושקרים, סקס ושחיתות, זעם וכאב, הומור ואלכוהול ומבט מפוכח על עתיד העולם שבו אנו חיים, חוברים לעליה מטרידה, מצמררת ובלתי נשכחת ולקריאה עוצרת נשימה.

טובת הילד / איאן מקיואן
פיונה היא שופטת בבית המשפט העליון ועוסקת בדיני משפחה ואף בדיני נשפשות. בעת משבר בחייה הפרטיים היא נקראת לדון במקרה של נער שמצוות דתו אוסרות עליו לקבל עירו דם שיציל את חייו... כמו רוב ספריו של איאן מקיואן גם ספר זה מומלץ מאוד.

הגרדום בקרחת היער / אלן ברדלי (מחבר רב המכר "המתיקות שבתחתית הפאיי")
פלביה בת האחת-עשרה, ילדה מבריקה המכורה לכימיה, פענוח מקרי רצח ורקחת רעלים, פותרת שני מקרי מוות, שקרו בזמנים שונים אך קשורים בקשר בלתי סביר.

אהבותיו של בעלי / ברידג'ט אשר
רומן מקסים ושנון מצחיק ועצוב, ובהחלט לא שגרת, העוסק ביחסי אמהות ובנות, אבות ובנים ובחברות עמוקה בין נשים. עוסק בשקרנים מקסימים ובבוגדים שובי לב... ובכוחה של סליחה...

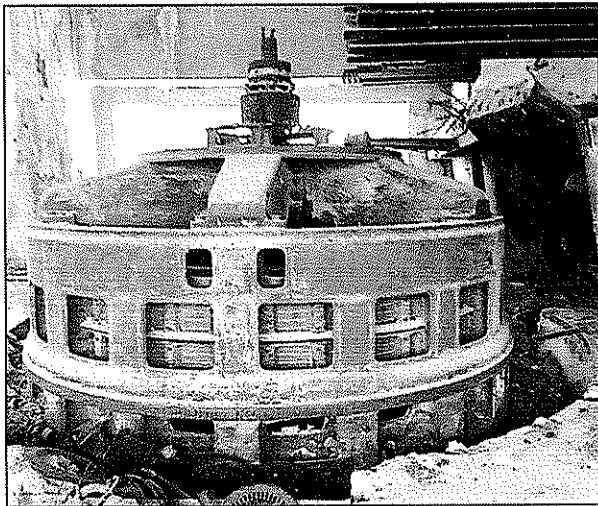
מסע אל ים הנהר / אווה איבוטסון
"תוסס מופלא... ההומור והחום המניעים את מסע אל ים הנהר מעניקים לו חן שאי אפשר לעמוד בפניו." (גארדיין)

חיים ועוד חיים / קייט אטקינסון
רומן מקורי סוחף מאוכלס בדמויות מלאות חיים. הספר מעורר מחשבות על שאלת הרצון החופשי על מגבלות ההיגיון והתפישה הכרונולוגית. "מה היה קורה עולו יכולנו לחיות שוב ושוב, עד שהיינו עושים את זה כמו שצריך?"

מי ומה באשדות

(סיפרתי שמתה, אבל בנה קובה ממשיך את דרכה בנאמנות...). תחנת הרכבת - פנינה ארכיטקטונית שתיכנן האדריכל החיפאי בנימין אוראל בשלהי שנות השלושים ברוח הבאוהאוס - עומדת על תילה ומצפה למבקרים שממאנים להגיע. סמוך אליה חיברו הירדנים צינור מים לקו ישן הממשיך לשדות גשר, ושוטפים שם את מכוניותיהם. בהמשך הלכתי לבקר את תחנת הכח הנטושה, שם לא הייתי שנים רבות ואף צילמתי כמה תמונות המלמדות על עוצמתה של מעצמה הידרואלקטרית שבנה רוטנברג לפני תשעים שנה וניצבת כאבן שאין לה הופכין.

עתה לא נותר אלא לקוות שעם האטרקציות התיירותיות שנוספו לאחרונה (תעלת האפס והמפל) והגשר שחודש, אנו בפיתחו של עידן חדש. עידן של שלום אמיתי. אינשאללה.

הכניסה לאי השלום אחרי שנתיים וחצי של היעדרות מאונס, היתה לי מוזרה במקצת. הפעם האחרונה שדרכה רגלי על אדמת נהריים היתה בשלהי דצמבר 2013 ומה שנראה אז כסגירה זמנית של גשר הביילי לצורך ביצוע תחזוקה שוטפת, הפך, ככל שנקפו הימים, לעובדה של קבע. החלפת גשר הביילי שעלותה נאמדה בכמה מיליוני שקלים התעכבה זמן רב בשל אילוצי תקציב, והרבה בזכות פעילותו הנמרצת של יוסי ורדי מול משהבי"ט הושג התקציב והעבודה בוצעה במלואה. במקביל, נעשו במימון החברה הממשלתית לתיירות, עבודות תשתית ופיתוח של שביל הליכה תלוי, עם תצפיות מרהיבות עין על הירמוך.

לפני שבוע ומשהו נקראתי לכסח את הדרכים בתוך אי השלום לקראת פתיחתו מחדש למבקרים ישראלים. המציאות שקידמה את פניי לא היתה מלבבת בלשון המעטה. דרכי הגישה, שרובן נסללו בתקופה הישראלית, לא תוחזקו ומצבן בכי רע, בור שנפער בכביש ההקפי במהלך חורף 2012 לא תוקן, ולכן לא ניתן להעביר שם אוטובוסים. ישנם קטעי כביש ששובשו לחלוטין ויצריכו עבודת תשתית של ממש כדי להכשירם למשימות העתיד ועוד ועוד.

העמדה הירדנית שעל הגבעה, ממנה נורו הכדורים שקטלו שבע בנות בשנת 1997 כבר אינה מאויישת זמן רב; התורן ניצב במקומו, אך דגל אין (החייל אמר לי שיש בעיה ועובדים על תיקונה...). חלונות ודלתות עמדת התצפית נעקרו מן היסוד וגם המונומנט שקרוי על שמו של עבדאללה המלך, עלוב בשיממונו. רחבת החניה שתוכננה לקלוט כמאה כלי רכב משובשת עד היסוד בעשביה קוצית (לבקשת הירדנים כיסחתי אותה למשעי). והמקום הייצוגי שנבנה בכסף אמריקני ונועד ליצור חיבורים ישראלים וירדנים שרוי בדיכאון קליני עמוק.

החיילים הירדנים, אלה שעדיין זוכרים אותי מהתקופה ההיא, שמחו מאד על הפגישה המחודשת. לחצו את ידי בחמימות והתענינו לדעת האם כלבתי לורה עדיין בחיים

מי ומה - המשך

הווה וגם עתיד. אולי יש יפות ממנה אבל אין יפה כמותה.

עם באומנות עסקינן הרי שבימים אלה מוצגת בבית גבריאל תערוכת עבודות סיום השנה של המרכז לאומנויות של המכללה הטכנולוגית כנרת בניצוחה הכשרוני של ברכה פונדק. תערוכה מרשימה ביותר הכוללת עבודות רישום, צילום, ויטראז, חרוזי זכוכית, צורפות ועוד שכיות חמדה. העמק שלנו מבורך בכשרונות. בואו, צפו ומובטחת לכם הנאה של ממש.

לרבים מהמבוגרים המעבר לקלנועית הוא סוג של התפכחות. כל גיל ואמצעי התחבורה שלו. מנחם פולק עבד שנים רבות בנהגות וגם שימש מכונאי מוסמך מטעם חברת 'צמפיון' יבואנית רכבי פולקסווגן, סיאט, סקודה ודומיהם. מנחם שלאחרונה עבר ניתוח ברגלו, נאלץ לעזוב את הנהגות, ומפאת מצבו הבריאותי רכש קלנועית. הקלנועית של פולק צבעה אדום ארגמני, זהה לצבעה של משאית הסקניה ששרתה אותו נאמנה. בקדמת הקלנועית התקין פולק (באמצעות דורון הפחח) את סמלה המסחרי של חברת פולקסווגן. עכשיו גם מצבו הבריאותי משתפר ויתכן מאד שלא יזדקק לניתוח נוסף.

אם בקלנועית עסקינן הרי שנכדותיה של עמליה דיין (הראשונה התגייסה לצה"ל בימים אלה) הכתירו אותה בתואר נהגת שודים ואף צרפו לקלנועית כיתוב בהתאם.

סוף בעמוד הבא

מאז תם עידן הקיבוץ החלוצי של פעם, התמעטו עד מאד פינות הישיבה, כי הרי כולנו אנשים ממהרים, ולמי בכלל יש זמן לשבת באמצע היום וסתם לחשוב. סמוך לרפת הישנה מונחים מספר 'אמצעי ישיבה' שחוברו להם יחדיו. איש מעולם לא ישב בס, אבל הם מייצגים מציאות מדומה שמתאימה למציאות של שנות החמישים הרבה יותר מאשר לימינו. מה דעתכם?

מול ביתי שתל מי ששתל עץ תות פקיסטני שפירותיו טעימים להפליא ואף בריאים. אחרי שהסתיימה עונת התות גזמתי את ענפיו במזמרה, מתוך תקווה שבשנה באה יצל יותר על סביבת מגוריי ויעניק מפריו לכל דורש. חודש לאחר הגיזום הופתעתי לגלות שהעץ מייצר מחזור חדש של פירות ערבים וטעימי חץ, אמנם בכמויות קטנות יחסית, אך בכל אופן. התופעה הזו מפתיעה אותי מאד, ועד כה לא מצאתי לה הסבר. אולי תעזרו לי?

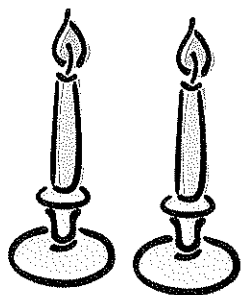
דומה שאין מטר מרובע בשטח השיפוט אשדות איחוד, שלא חש את מגע יד האומן של אברמיק חזן. כל יצירה והסיפור שלה, כל אבן ורקמתה האנושית המיוחדת. ואברמיק ממשיך ליצור, ממשיך לפסל את אשדות, ללוש אותה ולשורר לה. אשדות של אברמיק מדברת כבוד, מתחשבת, לא רומסת. לפני כשבוע הזמין אברמיק את חברי אשדות לסיור בעקבות יצירותיו. רק מעטים הגיעו. אברמיק בצניעותו כי רבה הסביר, הדגים וענה על שאלות. בזכות יצירותיו של אברמיק, אשדות משלבת עבר

מי ומה - המשך

בסמוך לתעלת האפס בקטע שבו יורדים המים לעבר תעלת הגלישה לירדן הטבעי, טבועה כתובת 'קיבוץ השומר הצעיר סססר'. את הכתובת חרתו אנשי הקבוצה, שעבדו בהקמת מפעל החשמל בנהריים ולימים הקימו את קיבוץ אפיקים. אנשי השומר הצעיר שהתגוררו באותה עת בחצר כנרת, בנו את ראשוני הבתים שעל הגבעה וב-1932 עלו לנקודת הקבע.

מי מכיר? מי יודע? מיהו האמן ששם את הקוראים החמודים הללו על עדן חלון המזכירות? תשובות יתקבלו בברכה אצל אתי במזכירות.

את life!

עלון 1482
עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער ועימוד – אירית גל
צילום עלון – אתי רון